

τον κτυπηθῇ· εἶναι δὲ χρήσιμος ἡ διάταξις αὐτῇ κατὰ τὴν ἐπώασιν.

Μετὰ τὸ λεύκωμα ἔρχεται ὁ κρόκκος, ἥτοι ἡ κιτρίνη ἐκείνη οὐσία, ἥτις εἶναι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὡοῦ καὶ συνίσταται ἐκ λευκώματος, ὕδατος, μεγάλης ποσότητος κιτρίνου ἐλαίου καὶ ἄλλων τινῶν θρεπτικῶν ὕλων εἰς τοιαύτην ἀναλογίαν, ὥστε καθίσταται εὐπεπτοτάτη καὶ θρεπτικωτάτη τροφή, καὶ ὡς τοιαύτη κατάλληλος ὡς πρώτη τοῦ πουλίου ἢ τοῦ ἐμβρύου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπώασεως ἢ συλλήψεως.

Ὁ κρόκκος περικλείεται ἐντὸς λεπτῆς μεμβράνης, ἥτις ἐμποδίζει τὴν ἀνάμιξιν αὐτοῦ μὲ τὸ λεύκωμα, καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ ἄνω αὐτοῦ μέρους στρογγύλον τι στίγμα, ὅπερ εἶναι τὸ σπέρμα, ἐξ οὗ κατόπιν ἀναπτύσσεται τὸ πτηνὸν ἢ τὸ ζῶον.

Ἡ πρόνοια τοῦ ν' ἀνέρχεται πάντοτε τὸ στίγμα τοῦτο εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κρόκου, ὅπως δὴποτε καὶ ἂν στραφῇ τὸ ὦν, ἐπιτυχάνεται διὰ δύο παχειῶν πτυχῶν τοῦ λευκώματος εὐρισκομένων ἐκατέρωθεν τοῦ κρόκου, ὡς δύναται ἑκαστος νὰ ἴδῃ, καὶ χρησιμεύει διὰ δύο σκοποὺς, πρῶτον νὰ φέρῃ τὸ σπέρμα τοῦτο εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν μὲ τὸ θερμὸν στήθος τῆς μητρός, καὶ δεύτερον νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἐκκολαπτόμενον πουλίον τοῦ βάρους τοῦ κρόκου, τὸ ὅποιον θὰ τὸ ἐπεβάρυνεν, ἂν ἦτο ὑποκάτω.

Ὅπως τὸ λεύκωμα, οὕτω καὶ ὁ κρόκκος σύγκειται ἐκ στιβάδων συγκεντρωτικῶν, ὅπως δύναται νὰ ἴδῃ τις ἐὰν τὸ ὦν βρασθῇ πολὺ.

Διὰ τῆς σοφῆς καὶ ἀγαθῆς ταύτης κατασκευῆς τοῦ ὡοῦ, ὁ Πανάγαθος ἡμῶν Πατὴρ ἀφ' ἐνὸς ἐξασφαλίζει μὲν τὴν διατήρησιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ζῶων καὶ τῶν πτηνῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ μᾶς παρέχει τροφὴν πλουσίαν, πρόχειρον, εὐπεπτοτάτην καὶ θρεπτικωτάτην.

Ὅσάκις λοιπὸν τρώγετε ὡά, ἐνθυμεῖσθε τὸν ποιητὴν αὐτῶν καὶ ἐστὲ εὐγνώμονες.

Δ. Α.

ΕΚΑΣΤΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΥΤΤΑΖῃ ΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑΝ ΤΟΥ

«Ὅτε ἤμην παιδίον», εἶπέ ποτε γέρον τις, εἶχον διδάσκαλον, ὅστις ἦτο πολὺ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συλλάμβανῃ τοὺς μαθητὰς παραβάνοντας τοὺς κανόνας.

Ἡμέραν δὲ τινα μᾶς εἶπε — «Παιδίᾳ, πρέπει νὰ διδῃτε περισσότεράν προσοχὴν εἰς τὰ μαθηματά σας. Ὁ δὲ πρῶτος ἀπὸ σας, ὅστις ἴδῃ

ἄλλον μὴ βλέποντα εἰς τὸ βιβλίον του, πρέπει νὰ μοι τὸ ἀναγγεῖλῃ ἀμέσως, καὶ ἐγὼ θὰ λάβω μέτρα, ὥστε νὰ παύσω τὴν ἱταλίαν.»

«Ἄ, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ἰδοὺ καλλὴ εὐκαιρία! ὁ Σταμάτης μοῦ κάμνει τόσα πράγματα· θὰ παραφυλάξω, καὶ ἂν τὸν ἴδω νὰ σηκώσῃ τὰ ῥάτια τοῦ ἀπὸ τοῦ βιβλίου, θὰ τὸν μαρτυρήσω.» Μετ' ὀλίγον εἶδον τὸν Σταμάτην βλέποντα ὀλόγυρα τοῦ δωματίου καὶ ἀμέσως τὸ ἀνήγειλα εἰς τὸν διδάσκαλον.

«Καλὰ, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἀλλὰ πῶς τὸ ἐξέφρεις σύ;

«Τὸν εἶδα» ἀπεκρίθην.

«Τὸν εἶδες; αἱ! καὶ σὺ λοιπὸν ποῦ ἐκύτταζες, ὅταν τὸν εἶδες;»

Ἡ ἐντροπὴ μου ἦτο μεγάλη, καὶ τόσον ἐπηρεάσθην ὑπὸ τοῦ παθήματος τούτου, ὥστε ποτὲ πλέον δὲν ἠμέλεισα τὰ ἰδικὰ μου μαθήματα διὰ νὰ προσέχω εἰς ἄλλους.

Ἐὰν προσέχωμεν εἰς τὴν ἰδικὴν μας διαγωγὴν, θὰ εὕρωμεν ὅτι πολὺ ὀλίγος καιρὸς μᾶς μένει νὰ κατηγορώμεν τοὺς ἄλλους. Πολλοὶ ἄνθρωποι φέρονται καθὼς πρέπει μόνον ὅταν νομίζουν ὅτι παρατηρῶνται, ἀλλ' ἐὰν αὐτοὶ ἐπρόσεχον πάντοτε εἰς ἑαυτοὺς, θὰ ἐφέροντο πάντοτε καλὰ.

Ἄλλ' εἴτε προσέχωμεν εἰς ἑαυτοὺς, ἢ ὅχι, ὑπάρχει εἷς, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ὁποίου εἶναι πάντοτε ἐπάνω μας. Ἐκεῖνος βλέπει ὅχι μόνον ὅ,τι κάμνομεν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὅ,τι συλλογίζομεθα, κυττάζει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας, καὶ βλέπει ὅλους μας τοὺς διαλογισμοὺς, ποτὲ δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ κρυφθῶμεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ἐὰν τὸν ἀγαπῶμεν θὰ προσπαθῶμεν νὰ φερώμεθα πάντοτε τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ βλέπῃ μόνον καλὰς πράξεις καὶ καλοὺς διαλογισμοὺς εἰς ἡμᾶς. Μ. Χ. Κ.

ΖΗΛΑΝΔΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ ΤΟΥ.

Ἡ Νέα Ζηλανδία εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ὅλων τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, αἱ ὁποῖαι φέρουσι τὸ ὄνομα πολυνησία.

Κατοικεῖται δὲ ἀπὸ φυλὴν ἀγρίων πολεμιστῶν καὶ ἀνθρωποφάγων, ἀλλ' εὐγενῶν καὶ μετὰ πολλὰς φυσικὰς σωματικὰς καὶ διανοητικὰς ἀρετὰς προικισμένων.

Οἱ ἄγγλοι ἀφ' ἐνὸς, εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ὀπείων ἢ νήσος εἶναι, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ χριστιανοὶ ἱεραπόστολοι, οἱ ὁποῖοι ἐστάλμασαν ἐξ Ἀγγλίας μετὰξὺ αὐτῶν, κατῴρωσαν νὰ φέρουν πολλοὺς εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ εἰς τὸν

χριστιανισμόν, ὥστε τὴν σήμερον ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς νήτου πολλὰι χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι συνιστάμεναι ἐκ πολλῶν καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ὁ χριστιανικὸς βίος εἶναι τῷ ὄντι ἀξιεπαῖνος.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἓνα τῶν ἀρχηγῶν τῆς νήτου εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ κατάστασιν, κρατοῦντα ῥόπαλον καὶ φέροντα χλα-

δὲ φαίνονται, ὅτι ἀγαπῶνται περιπαθῶς.

Δυστυχῶς διὰ τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην γυναῖκα ἡ ἀγάπη τοῦ αἰμοχαροῦς συζύγου τῆς ἔφθασεν εἰς τόσον βαθμὸν διαστροφῆς, ὥστε διὰ νὰ τὴν ἔχῃ πάντοτε μαζὺ τοῦ ἀπεφάσισε νὰ τὴν φάγῃ! καὶ λοιπὸν τὴν ἐφόνευσε μίαν ἡμέραν καὶ τὴν κατέφαγε! Πόσον σκοτίζει, καὶ τυφλώνει τὸν νοῦν καὶ καυτηριάζει τὴν συνεί-

Ζηλανδὸς ἀρχηγὸς καὶ ἡ γυνὴ τοῦ.

μίδα ἐκ τῶν τριῶν τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν.

Ἐχει δὲ τὸ πρόσωπόν του ἐξωγραφισμένον διὰ νὰ φαίνεται ἀγριώτερος.

Πλησίον αὐτοῦ ἱσταται ἡ γυνὴ τοῦ, ἡ ὁποία ἂν καὶ ἀγρία εἶναι ἀληθῶς ὡραία· ἀμφότεροι

δησὶν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀμαρτία! Ὡστε νὰ κα-
ταστρέφῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἀγαπητότατα εἰς αὐ-
τὸν ἀντικείμενα ὑπὸ τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν, ὅτι
οὕτω πως θὰ τὰ ἀπολαμβάνῃ πλήρῶς ἐν
δσῳ ζῇ!!